

VAPENGÅVAN



ÄTTONDE BOKEN
AV TROLLKARLENS RING

MORGAN RICE

Morgan Rice

Vapengåvan

Серия «Trollkarlens Ring», книга 8

*http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=23755669
Vapengåvan (Åttonde Boken Av Trollkarlens Ring):
ISBN 9781632913555*

Аннотация

Gwendolyn, med Alistair, Steffen och Aberthol, satsningar djupt inne i Den Undre Världen, med hennes strävan att hitta Argon och befria honom från hans magiska fälla. Hon ser honom som det enda hoppet för att rädda Thor och rädda Ringen, men Den undre Världen är omfattande och förrädisk, och att även hitta Argon, kan gå förlorat.

Reece leder Legionmedlemmarna när de försöker ro i land ett nästan omöjligt uppdrag med att göra något som aldrig gjorts tidigare: att sjunka in i djupet av Klyftan för hitta och hämta tillbaka det förlorade Svärdet. När de nedstiger in i en annan värld, fylld med monster och exotiska raser-alla dessa beredda på att behålla Svärdet för sina egna syften.

Romulus, beväpnad med sin magiska mantel, fortsätter med sin ondskefulla plan för att passera in i Ringen och förstöra Sköld; Kendrick, EREC, Bronson och Godfrey kämpar för att befria sig från deras förräderi; Tirus och Luanda får lära sig vad det innebär att vara förrädare och tjäna Andronicus; Mycoples kämpar för att bryta sig

loss; och i en slutlig, chockerande vändning, är Alistair hemlighet äntligen avslöjad.

Kommer Thor att hitta tillbaka till sig själv? Kommer Gwendolyns hitta Argon? Kommer Reece hitta Svärdet? Kommer Romulus lyckas med sin plan? Kommer Kendrick, Erec, Bronson och Godfrey lyckas när de står inför överväldigande odds? Och kommer Mycoples tillbaka? Eller kommer Ringen falla i fullständig och slutlig förstörelse?

Med sin sofistikerade värld-byggande och karakterisering, är VAPENGÅVAN en episk berättelse om vänner och älskare, rivaler och friare, av riddare och drakar, av intriger och politiska intriger, i kommande tider, av brustna hjärtan, av bedrägeri, ambitioner och svek. Det är en berättelse om heder och mod, om ödet och framtid, och trolldom. Det är en fantasiberättelse som leder oss in i en värld som vi aldrig kommer att glömma, och som kommer att tilltala alla åldrar och kön.

Содержание

KAPITEL ETT	12
KAPITEL TVÅ	20
KAPITEL TRE	29
KAPITEL FYRA	34
KAPITEL FEM	42
KAPITEL SEX	46
KAPITEL SJU	50
KAPITEL ÅTTA	54
KAPITEL NIO	62
Конец ознакомительного фрагмента.	67

Morgan Rice

Vapengåvan (Åttonde Boken Av Trollkarlens Ring)

Om Morgan Rice

Morgan Rice är den storsäljande författaren av THE VAMPIRE JOURNALS, en serie för unga vuxna med hittills elva böcker; THE SURVIVAL TRILOGY, en postapokalyptisk thriller med hittills tre böcker, och den storslagna försäljningssuccén, fantasyserien TROLLKARLENS RING, med hittills sjutton böcker.

Morgans böcker finns både som ljudböcker och i tryck och har hittills översatts till tyska, franska, spanska, portugisiska, japanska, kinesiska, svenska, holländska, turkiska, ungerska, tjeckiska och slovakiska (och med översättningar till fler språk på väg).

OMVÄND (Bok #1 En vampyrs dagbok), ARENA ETT (Bok #1 av Överlevnadstrilogin) och HJÄLTARS VÄG (Bok #1 Trollkarlens ring) DRAKARNAS GRYNING (Konungar Och Häxmästare – Bok #1) är alla tillgängliga att ladda ner gratis!

Morgan älskar att höra från sina läsare! Besök www.morganricebooks.com och skriv upp dig på maillistan, få

en gratis bok och andra gratisprylar, ladda ned appen med de senaste, exklusiva nyheterna. Håll kontakten på Facebook och Twitter!

Sagt om Morgan Rice

“TROLLKARLENS RING har allt som krävs för att bli en riktig succé: intriger och motintriger, mysterier, tappra riddare och spirande förälskelser, brustna hjärtan och svek. Det här är många timmars underhållning, och något för alla åldrar. Ett måste i varje fantasyläsares bokhylla.”

– *Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Rice vet verkligen hur man drar in läsaren i berättelsen redan från början, med inlevelsefulla beskrivningar som gör så mycket mer än att bara ge en bakgrund för händelseförloppet... Välskrivet och extremt snabbläst.”

– *Black Lagoon Reviews (om Turned)*

”En perfekt berättelse för unga läsare. Morgan Rice kan det här med spännande, oväntade vändningar... Uppfriskande och unikt. Serien fokuserar på en flicka... en som är något alldeles extra... Lättläst men också snabb i vändningarna...”

– *The Romance Reviews (om Turned)*

”Grep tag i mig redan från början och vägrade att släppa taget... Den här berättelsen är ett fantastiskt äventyr, både snabb i vändningarna och full av action från första början.

Inte en tråkig stund.”

– *Paranormal Romance Guild (om Turned)*

”Packad med action, romans, äventyr och spänning. Sätt den här i händerna och bli förälskad igen.”

– *vampirebooksite.com (om Turned)*

”Fantastiskt intrig och den typ av bok som det är svårt att lägga ifrån sig på kvällen. Slutet var en riktig rysare, och så spännande att man omedelbart vill köpa nästa bok bara för att se hur det går.”

– *The Dallas Examiner (om Loved)*

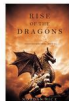
”En klar rival till TWILIGHT och VAMPIRE DIARIES, och en bok som du inte vill lägga ned förrän efter sista sidan! Om du gillar, äventyr, kärlek och vampyrer, då är det här en bok för dig!”

– *Vampirebooksite.com (om Turned)*

”Morgan Rice visar sig återigen vara en extremt talangfull berättare... Den här tilltalar flera sorters publik, även yngre läsare av vampyr- och fantasygenren. Slutet är en oväntad rysare, en verklig chock.”

– *The Romance Reviews (om Loved)*

KINGS AND SORCERERS



THE SORCERER'S RING



THE SURVIVAL TRILOGY



the vampire journals



Böcker av Morgan Rice

KONUNGAR OCH HÄXMÄSTARE

DRAKARNAS GRYNING (Book #1)

DE TAPPRAS UPPKOMST (Book #2)

TROLLKARLENS RING

HJÄLTARS VÄG (Book #1)

KONUNGARS MARSCH (Book #2)

DRAKARS ÖDE (Book 3)

Copyright © 2013 av Morgan Rice

Alla rättigheter förbehålls. Utöver vad som tillåts enligt U.S. Copyright Act 1976, så får inga delar av denna publikation reproduceras, distribueras eller överföras i någon form eller några medel, lagras i databas eller annan lagring, utan författarens tillåtelse.

Denna e-bok medför enbart rätt till din personliga läsning. E-boken får inte säljas vidare eller ges bort till andra. Om du önskar dela med dig av boken, vänligen köp ytterligare en kopia avsedd för mottagaren. Om du läser denna bok utan att själv ha köpt den, eller om den inte var köpt enbart för dig, vänligen återlämna den och köp ditt eget exemplar. Tack för att du respekterar författarens hårda arbete med boken!

Boken är ett skönlitterärt verk av fiktion. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, tillställningar och händelser är produkter av författarens fantasi eller använda med skönlitterära ändamål. Eventuella likheter med verkliga personer, levande eller döda, är fullkomligt slumpartade.

Upphovsrätt för omslagsbilden tillhör Sergii Votit och brukas enligt licens från Shutterstock.com.

"Min ära är mitt liv, de växer ihop

Ta äran ifrån mig, och mitt liv är slut."

– William Shakespeare

Richard II

KAPITEL ETT

Gwendolyn samlade sig själv mot den kalla, piskande vinden när hon stod på kanten av kanjonen och tog hennes första steg mot den välvda bron som var den Norra korsningen. Denna skrangliga bro som var täckt av is, var gjort av slitet trä-rep och plankor, och såg knappast ut att vara kapabel till att hålla för dem. Gwen kröp ihop när hon tog sitt första steg. Gwen halkade, och sträckte sig fram och tog tag i repet, som svingade och hjälpte knappast. Hennes hjärta sjönk när hon tänkte på att den svajiga bro var det enda sättet att korsa till den norra sidan av kanjonen, för att komma in i Nethervärlden, och för att hitta Argon.

Hon kollade upp och såg, på håll, hur Nethervärlden spridde ut sig, ett täcke av vit snö. Fältet såg ännu mer olycksbådande ut nu. En plötsligt vind kom, och repet svajade så våldsamt, så att Gwendolyn tog tag i repet med båda händerna och satte sig på knä. För en stund så visste hon inte om hon ens kunde hålla sig kvar, mycket mindre korsa det. Hon insåg att detta var betydligt mer farligt än vad hon hade tänkt, och att de skulle alla dö när de försökte. "Min lady?" sa en röst. Gwen vände sig om för att se Aberthol stå några meter bakom, bredvid Steffen, Alistar och Krohn, och alla väntade på att följa efter. De fem var en väldigt osannolik grupp, uppflugna här på änden av världen, och stod mot en osäker framtid och antagligen döden.

"Måste vi verkligen försöka att gå över denna?" frågade

han. Gwendolyn vände sig om och kollade ut på den piskande snön och vinden framför henne, och tog tag i sina pälsar hårdare runt hennes axlar när hon började att skaka. I hemlighet ville hon inte korsa bron; hon ville inte ens göra denna resan över huvud taget. Hon skulle hellre återvända till säkerheten i hennes barndomshem, Kungens gårdsplan, för att sitta bredvid deras murar, framför en eld, och inte begrunda någon av de faror och oroligheter som världen hade dränkt sedan hon hade blivit drottning. Men såklart kunde hon inte göra det. Kungens gårdsplan finns inte längre; hennes barndom var borta; och hon var drottning nu. Hon hade en bebis som någon gång skulle komma som hon var tvungen att ta hand om, och en make som någon gång skulle komma, någonstans där ute, och de behövde henne. För Thorgrin, skulle hon gå genom eld om det behövdes.

Gwen var säker på att det skulle behövas. De alla behövde Argon, inte bara hon och Thor, utan hela ringen. De skulle möta Andronicus, men också en kraftfull magi, kraftfull nog för att snärja Thor, och utan Argon, visste hon inte hur de skulle bekämpa det. "Ja," svarade hon. "Vi måste." Gwen förberedde sig för att ta ytterligare ett steg, och denna gång rusade Steffen framåt, och blockerade hennes väg. "Min lady, snälla låt mig gå först," sa han. "Vi vet inte vilka faror som väntar oss på denna bron." Gwendolyn blev rörd av hans erbjudande, men sträckte sig och knuffade försiktigt honom åt sidan. "Nej," sa hon. "Jag ska." Hon väntade inte längre, utan gick fram och tog ett stadigt tag i räcket av rep. När hon tog ett steg, blev hon chockad över

hur kallt det blev i hennes hand, isen grävde sig in i henne, den kalla känslan sköt sig upp i hennes handflator och armar.

Hon andades skarpt, osäker på om hon skulle kunna hänga kvar. En annan vind kom, som blåste bron från sida till sida, och tvingade henne att ta ett hårdare tag, att tolerera smärtan från isen. Hon kämpade för att balansera med allt hon hade, när hennes fötter halkade på de istäckta repen och plankorna under henne. Bron lutades skarpt till vänster, och för en stund var hon säker på att hon skulle trilla ner på sidan. Bron rättade till sig själv, och svingade sedan över till andra sidan. Gwen satte sig på knä igen. Hon hade knappt gått tre meter, och hennes hjärta slog redan så hårt att hon knappt kunde andas, och hennes händer var så bedövade så hon kunde knappast känna dem.

Hon stängde sina ögon och tog ett djupt andetag, och så tänkte hon på Thor. Hon föreställde hans ansikte, varje vinkel av det. Hon tänkte på sin kärlek till honom. Hennes beslutsamhet över att befria honom. Vad som än krävdes. *Vad som än krävdes.* Gwendolyn öppnade sina ögon och tvingade sig själv att ta flera steg framåt, hon greppade repen, och hon tänkte inte stanna för någonting. Vinden och snön kunde driva henne ner i djupet av kanjonen. Hon brydde sig inte längre. Det handlade inte längre om henne; det handlade om hennes livs kärlek. För honom kunde hon göra vad som helst. Gwendolyn kände vikten skifta på bron bakom henne och kollade tillbaka för att se Steffen, Aberthol, Alistair, och Krohn följa efter. Krohn halkade på sina tassar när han rusade förbi de andra, fram tills han var vid Gwendolyns

sida. "Jag vet inte om jag kan göra detta," sa Aberthol, med en stram röst, efter ett par skakiga steg. Han stod där, med skakande armar när han höll i repet, en gammal man, som knappast hade kraft för att hålla sig kvar. "Du kan göra det," sa Alistair, som gick upp bredvid honom och la en arm runt hans midja.

"Jag är här. Oroa dig inte." Alistair gick med honom, och hjälpte honom fram när gruppen fortsatte att gå, närmare och närmare över bron, ett steg i taget. Gwen blev ytterligare förvånad över Alistairs styrka under motgångar, hans lugna natur, hans oräddhet. Han utsöndrade också en kraft som Gwendolyn inte förstod. Gwen kunde inte förklara varför hon kände sig så nära honom som hon gjort, men under den korta tid hon hade känt henne, så kändes de redan som syskon. Hon fick styrka från hennes närvaro. Och från Steffens. Det slutade blåsa ett tag, och de skyndade sig. Snart hade de gått över mitten på bron, och de gick snabbare nu, Gwen vande sig vid de hala plankorna. Andra sidan på kanjonen började bli synlig, endast 20 meter där ifrån, och Gwendolyns hjärta började att välla med optimism. De kanske klarar det trots allt.

En vindpust svepte fram, och denna var starkare än alla de andra, så stark att Gwen var tvungen att sätta sig på knä och ta tag i repet med båda händerna. Hon höll för glatta livet när bron svingade nästan nittio grader, och svingade sedan tillbaka precis lika våldsamt. Hon kände att en planka gav vika under hennes fötter, och hon skrek när ett av hennes ben sjönk ner genom öppningen, genom brom, och hennes ben satt fast ända upp till

hennes lår. Hon vred sig men kunde inte komma loss. Gwendolyn vände sig om och såg Aberthol förlora sitt grepp från Alistair och började att glida av bron. Alistair reagerade snabbt, och sträckte ut en hand och tog tag i hans vrist, och höll fast honom precis innan Aberthol gled över kanten. Alistair lutade sig över kanten av bron och höll sig kvar, när Aberthol svingade under henne, med inget mellan honom och kanjonen. Alistair ansträngde sig, och Gwen bad om att repet inte skulle ge vika. Gwen kände sig så hjälplös, för att hon satt fast, med sitt ben mellan de två plankorna. Hennes hjärta slog galet hårt när hon försökte ta sig loss. Bron svajade brett, och Alistair och Aberthol svajade med den. ”Släpp!” skrek Aberthol. ”Rädda dig själv!”

Aberthols käpp gled ur hans grepp och föll ner till djupet av kanjonen. Allt han hade var nu var staven som satt fast på hans rygg. ”Du kommer att klara dig bra,” sa Alistair lugnt. Gwen var överraskad över att se Alistair så samlad, så självsäker. ”Kolla in i mina ögon,” instruerade Alistair lugnt. ”Va?” skrek Aberthol i vinden. ”Kolla in i mina ögon,” befälde Alistair, med mer styrka i sin röst. Det var något i hennes befallande ton, och Aberthol kollade upp på henne. Deras ögon låstes, och när de gjorde det, så Gwendolyn att ett ljus lyste från Alistairs ögon och sken ner på Aberthols. Hon såg i misstro när ljuset slöt sig runt Aberthol, och Alistair lutade sig bakåt, och med ett drag, drog hon upp Aberthol upp på bron. Aberthol, som låg där och var chockad, andades tungt, och kollade upp på Alistair med förundran; sedan vände han sig omedelbart om och tog tag i repet med båda händerna,

innan ytterligare en annan vind kom.

”Min lady!” skrek Steffen. Han gick ner på knä framför henne, sträckte sig, tog tag i hennes axlar, och drog med all sin kraft. Gwen började kunna ta sig loss från plankorna, men när hon var nära på att ta sig fri, halkade hon på det isiga greppet, och föll tillbaka ner där hon hade varit, ännu djupare. Plötsligt gick ytterligare en planka under Gwendolyn att gå av, och hon skrek när hon kände att hon började sjunka. Gwendolyn sträckte sig och tog tag i repet med en hand och Steffens vrist med den andra. Det kändes som om hennes axlar gick ur led när hon dinglade i luften. Steffen dinglade också, med sina ben fastklämda ovanför honom, och han riskerade sitt liv för att hindra henne från att falla, och repen bakom honom är det enda som gör att de kan hålla sig kvar. Det kom ett morrande och Krohn hoppade fram och högg tag i Gwens päls med sina huggtänder och drog bakåt med all kraft han hade, morrande och gnyende. Långsamt drogs Gwen upp, centimeter för centimeter, och hon kunde ta tag i plankorna på bron. Hon drog sig själv upp och låg där med ansiktet nere och andades tungt. Krohn slickade henne i ansiktet igen och igen, och när hon andades, var hon så tacksam för honom, och för Steffen som nu låg bredvid henne.

Hon var glad över att vara vid livet, för att räddas från en hemsk död. Men Gwendolyn hörde plötsligt ett knäckande ljud och kände hela bron skaka. Hennes blod rann kallt när hon vände sig om och kollade bakåt: ett av repen som höll fast bron hade gått av. Hela bron ryckte till och Gwen såg med skräck

när den andra, som hängde i en liten tråd, också gick av. Alla skrek när halva bron plötsligt lossnade från väggen på kanjonen; bron svingade dem alla så snabbt så att Gwen knappast kunde andas när de flög genom luften, i ljusets hastighet mot den andra väggen på kanjonen. Gwen kollade upp och såg väggen av sten komma mot dem, och hon visste, under den stunden, att de alla skulle dö av smällen, deras kroppar skulle krossas, och den som överlevde, skulle falla ner i djupet av jorden. ”Sten, ge vika! JAG BEFALLER DIG!” skrek en röst fylld med primordial auktoritet, en röst som Gwen aldrig hade hört innan.

Hon sneglade bortåt för att se Alistair, som höll i repet, hålla ut en handflata, som var fixerad mot klippan de var på väg att åka in i. Från Alistairs handflata kom det ett gult sken, och när de kom närmare kanjonens vägg, när Gwendolyn samlade sig för smällen, så var hon chockad över vad som hände härnäst. Framför hennes ögon, så ändrades den kompakta stenen i kanjonen till snö, och när de alla krockade, kände Gwendolyn inte hur hennes ben knäcktes, som hon hade förväntat sig. Istället kände hon hur hela hennes kropp åkte in i en vägg av ljus, fluffig snö. Det var iskallt, och det täckte hela henne, och gick in i hennes ögon, näsa och öron, men det skadade inte henne. Hon levde. Alla dinglade där, med repet hängandes från toppen av kanjonen, försjunken i en vägg av snö, och Gwendolyn kände ett starkt grepp om hennes vrist. Alistair. Hennes hand var främmande varm, trots kylan. Alistair hade på något sätt redan tagit tag i alla, och snart var alla, inklusive Krohn, på väg att

dras upp av henne, när hon klättrade i repet som om de vore inget. Tillslut nådde de toppen, och Gwen kollapsade på den fasta marken, på andra sidan av kanjonen. Sekunden hon gjorde det, gick de kvarstående repen av, och det som var kvar av bron föll ner, i djupet av kanjonen.

Gwendolyn låg där, andades tungt, och var så tacksam över att vara på fast mark igen, och undrade vad som nyss hade hänt. Marken var iskall, täckt av is och snö, men det var i alla fall fast mark. Hon var inte längre på bron, och hon var vid livet. De hade klarat det. Tack vare Alistair. Gwendolyn vände sig om och kollade på Alistair med en ny känsla av förundran och respekt. Hon var mer än tacksam över att ha henne vid sin sida. Det kändes verkligen som en syster hon aldrig haft, och Gwen hade en känsla av att hon inte sett djupet av Alistairs krafter än. Gwen hade ingen idé över hur de skulle klara sig tillbaka till ringen när de var klara här, *om* de någonsin blev klara, om de skulle hitta Argon och klara sig tillbaka. Och när hon kisade in i väggen av förblindande snö framför henne, för att gå in i Nethervärlden, så hade hon en sjunkande känsla av att de tuffaste hindren låg framför dem.

KAPITEL TVÅ

Reece stod på den östra korsningen av kanjonen, och höll i stenracket på bron, och kollade ner mot stupet med skräck. Hon kunde knappast andas. Hon kunde fortfarande inte tro på vad hon nyss hade sätt: ödets svärd, som satt i en sten, som föll ner över kanten, tumlande kant över kant, och svaldes tillslut av dimman. Han hade väntat och väntat, förväntat sig att höra en smäll, att höra det skaka under hans fötter. Men till hans förvåning, kom aldrig ljudet. Var kanjonen bottenlös? Var ryktena sanna? Tillslut släppte Reece racket, med sina vita knogar, och släppte sitt andetag, och vände sig om och kollade på sin legion. Alla stod där, O'connor, Elden Conven, Indra, Serna och Krog, och de kollade också förskräckt neråt. De sju stod fastfrusna på sin plats, och ingen kunde ta in vad som nyss hade hänt. Ödets svärd; legenden som de alla hade växt upp med; det viktigaste vapnet i världen; kungarnas egendom. Och det enda som höll skölden uppe. Det hade just nu trillat ur deras grepp, och sjönk ner i glömska.

Reece kände att han hade misslyckats. Han kände att han inte bara svikit Thor, utan hela ringen. Varför kunde de inte bara ha gått där några minuter tidigare? Bara ett par meter till, och han skulle ha räddat det. Reece vände sig om och kollade mot andra sidan på kanjonen, rikets sida, och samlade sig själv. Med svärdet borta, så förväntade han sig att skölden skulle sjunka,

han förväntade sig att alla rikets soldater skulle ställa sig på en sida, för att plötsligt rusa iväg och springa in i Ringen. Men en förvånande sak hände: när han kollade på, gick ingen av dem på bron. En av dem försökte, men han blev innehållslös, försvann. På något sätt, var skölden fortfarande kvar. Han förstod inte. "Det är helt ologiskt," sa Reece till de andra. "Svärdet har lämnat ringen. Hur kan skölden fortfarande vara kvar?" "Svärdet har inte lämnat ringen," föreslog O'Connor. "Den har inte korsat den andra sidan av Ringen. Den har fallit rakt ner. Den är fast mellan två världar." "Men vad händer då med skölden om svärdet varken är här eller där?" frågade Elden.

Alla kollade ner i förundran. Ingen hade svaret; det var utforskat territorium. "Vi kan ju inte bara gå härifrån," sa Reece. "Ringen är säker med svärdet på vår sida, men vi vet inte vad som händer om Svärdet svävar nedanför." "Så länge som den inte är i vårt grepp, vet vi inte om den kan sluta upp på andra sida," la Elden till. "Det är inte en chans vi kan ta," sa Reece. "Ringens öde vilar på det. Vi kan inte återvända tomhänta, misslyckande." Reece kollade ner, och kollade på de andra, bestämde. "Vi måste hämta den," sade han som slutsats. "Innan någon annan gör det." "*Hämta den*?" frågade Krog förskräckt. "Är du en dåre? Hur hade du tänkt att göra det?" Reece vände sig om och stirrade på Krog, som stirrade tillbaka, kaxig som vanligt. Krog hade blivit en riktigt tagg i Reeces sida, och trotsade alltid hans befäl, och utmanade honom med makt vid varje hörn. Reece förlorade sitt tålamod med honom.

”VI kommer att göra det,” insisterade Reece. ”genom att ta oss ner till botten av kanjonen.” De andra flämtade, och Krog höjde sina händer till sina höfter och gjorde en grimas. ”Du är galen,” sa han. ”Ingen har någonsin gått ner till botten av kanjonen.” ”Ingen vet om det ens *finns* en botten,” höll Serna med. ”För allt vi vet sjönk svärdet ner i ett moln, och det faller fortfarande medan vi snackar.” ”Nonsens,” kontrade Reece. ”Allting måste ha en botten. Till och med havet.” ”Även om inte botten existerar,” fortsatte Krog, ”Vad för gott för det oss om den är så långt ner att ingen av oss varken hör eller ser den? Det kan ta oss dagar att nå dit, *veckor*.” ”Och för att inte tala om att det knappast är en lugn vandring,” sa Serna. ”Har du inte sett klipporna?”

Reece vände sig om och övervakade klipporna, de uråldriga väggarna på kanjonen, som delvis doldes av dimman. De var raka, vertikala. Han visste att de hade rätt; det skulle inte vara lätt. Men han visste också att de inte hade något val. ”Det blir värre,” sa Reece. ”Dessa väggar är också fulla av dimma. Och även om vi når botten, kanske vi inte tar oss upp igen.” Alla stirrade förvirrat på honom. ”Då erkänner du alltså att det är galenskap att försöka,” sa Krog. ”Jag håller med om att det är galenskap,” sa Reece, med sin röst full av auktoritet och självkänsla. ”Men galenskap är vad vi är födda för. Vi är inte enbart män; vi är inte enbart män från Ringen. Vi är en speciell art: vi är soldater. Vi är krigarar. Vi är legionens män. Vi tog en ed, vi svor. Vi svor att aldrig tveka från ett uppdrag för att det är för svårt eller för farligt, aldrig tveka för att ansträngningen kan skada en personligt. Det

är för de svaga att gömma sig och vara fega, inte för oss. *Det* är vad som gör oss till krigare. Det är det som är själva essensen av tapperhet: du tar dig an en sak större än dig själv för att det är rätt sak att göra, en ärofull sak att göra, även om det verkar omöjligt. Det är trots allt inte det vi uppnår som gör någonting tappert, utan försöket. Det är större än oss. Det är *vilka vi är*."

Det kom en tung tystnad när vinden svepte genom och de andra tänkte på hans ord. Tillslut gick Indra framåt. "Jag är med Reece," sa hon. "Det är jag också," la Elden till, och gick fram. "Och jag," sa O'Connor, och gick fram till Reeces sida. Conven ställde sig tyst bredvid Reece, och greppade hans svärdsfäste, och vände sig om och ställde sig mot de andra. "För Thorgrin," sa han, "skulle jag gå till jordens ände." Reece kände sig förstärkt över att ha sina sanna Legion-medlemmar vid sin sida, dessa människor hade blivit lika nära som hans familj, och som hade äventyrat vid hans sida till slutet av Kungariket. De fem av dem stod där och stirrade tillbaka mot de två nya medlemmarna i legionen, Krog och Serna, och Reece undrade om de skulle gå med dem.

De kunde behöva ett par extra händer; men om de ville vända tillbaka, så fick det vara så. Han tänkte inte fråga två gånger. Krog och Serna stod där, och stirrade osäkert tillbaka. "Jag är en kvinna," sa Indra till dem, "som du har retat mig om förut. Och ändå står jag här, redo för en krigares utmaning, medan du står där, med alla dina muskler, och är feg." Serna grymtade, irriterat, och drog bak sitt långa bruna hår från sina breda, smala

ögon och gick fram. ”Jag kommer att gå,” sa han, ”men endast för Thorgrins skull.” Krog var den enda som stod där, röd i ansiktet och trotsig. ”Ni är idioter,” sa han. ”Allihop.” Men han gick ändå fram och ställde sig med dem. Reece, som var nöjd, vände sig om och ställde sig tillsammans med de andra vid kanjonens kant. Det fanns ingen tid att slösa.



Reece tog tag i sidan av klippen när han hissade sig neråt, med de andra flera meter ovanför honom, och alla gjorde en smärtsam klättring neråt, som de hade gjort i flera timmar. Reeces hjärta slog när han kämpade med att behålla fotfästet, med sina fingrar slitna och bedövade av kyla, hans fötter halkade på de hala stenarna. Han hade inte förväntat sig att det skulle vara så här svårt. Han hade kollade ner och studerat terrängen, formarna på stenarna, och hade märkt att på vissa ställe, var stenen helt rak, och det gick omöjligen att klättra där, på andra platser var den täckt av mossa; och på andra ställen hade den gropar och dylikt där man kunde placera sina fötter och händer. Han hade till och med sett en kant han kunde vila på.

Ändå verkar själva klättringen ha varit mycket svårare än vad det verkat. Dimman täckte deras syn, och när Reece svalde och kollade ner, blev det svårare och svårare att hitta ställe att sätta fötterna på. Och trots flera timmar av klättringar, kunde botten, om den existerade, inte synas. I sitt inre kände Reece en stigande

rädsla, en torrhet i sin hals. En del av honom undrade om han hade gjort ett grovt misstag. Men han vågade inte att visa det för de andra. Med Thor borta, var han deras ledare nu, och han behövde vara ett bra exempel. Han visste också att tänka på sina rädslor inte skulle göra honom något gott. Han behövde visa sig stark och fokuserad; han visste att rädsla bara skulle förhindra hans egenskaper.

Reeces hand kände efter någonstans att få grepp. Han sa till sig själv att glömma vad som låg nedan och koncentrera på det som komma skall. *Bara ett steg i taget*, sa han till sig själv. Det kändes bättre att tänka på det sättet. Reece fick ytterligare ett stöd till foten, och tog ett steg ner, sedan ytterligare ett, och han började komma in i en rytm. "SE UPP!" skrek någon. Reece samlade sig själv när små stenar plötsligt regnade ner runt om honom, som studsade på hans huvud och axlar. Han kollade upp och såg en stor sten komma flygande ner; han duckade och missade den precis. "Förlåt!" skrek O'Connor neråt. "Lös sten!" Reeces hjärta slog när han kollade tillbaka ner och försökte hålla sig lugn. Han ville verkligen veta var botten var; han sträckte sig ner, tog tag i en liten sten som hade landat på hans axel, och kollade ner och kastade den. Han kollade, för att se om det gav ifrån sig ett ljud. Det gjorde det aldrig. Hans onda aning djupnade. Det fanns fortfarande ingen uppfattning om var kanjonen slutade.

Och med sina händer och fötter som redan skakade, så visste han inte om de kunde klara det. Reece svalde, alla sorters tankar som rusade genom hans hjärna fortsatte. Tänk om Krog hade

haft rätt? Tänk om det inte fanns en botten? Tänk om detta var ett idiotiskt självmordsförsök? När Reece tog ytterligare ett steg, och ilade sig ner meter för meter, så hörde han plötsligt ljudet av skrapande sten, och någon som skrek. Det kom ett oväsen bredvid honom, och han kollade och såg Elden, som började falla, glida ner bredvid honom.

Reece sträckte instinktivt ut en hand, och klarade av att ta tag i Eldens handled när hon gled förbi. Som tur vad hade Reece ett fast tag om klippan med sin andra hand, och klarade av att hålla kvar hårt i Elden, som förhindrade honom från att glida hela vägen ner. Elden dinglade, och fick inget fäste. Elden var för stor och tung, och Reece kände att hans styrka började att försvinna. Indra kom fram, rusade ner snabbt, och sträckte sig ner och tog tag i Eldens andra handled. Elden försökte tafatt ta tag i något, men fick inget fäste. "Jag får inte tag i något!" skrek Elden, med panik i sin röst. Han sparkade vilt, och Reece var rädd att han skulle förlora sitt eget grepp och falla ner med honom.

Han tänkte snabbt. Reece tänkte på repet och krokar som O'Connor hade visat honom innan de klättrade ner, ett redskap de hade använt när de hade klättrat över murar under erövring. *Ifall den kommer till användning*, hade O'Connor sagt. "O'Connor, ditt rep!" skrek Reece. "Kasta ner det!" Reece kollade upp och såg O'Connor dra repet från sin midja, luta sig bakåt och sätta in en krok i väggen. Han hängde i den med all sin makt, testade den flera gånger, och kastade sedan ner det. Repet dinglade förbi Reece. Det kunde inte ha kommit tidigare. Eldens halkiga

handflator gled ur Reeces hand, och när han började falla bakåt, så sträckte sig Elden fram och tog tag i repet. Reece höll andan, och hoppades att det skulle hålla.

Det gjorde det. Elden drog sig sakta upp, tills han tillslut fick ett starkt fotfäste. Han stod på en kant, andades tungt och var tillbaka till sin balans igen. Han andades ut en tung suck av lättnad, och det gjorde även Reece, det hade varit för nära.

*

De klättrade och klättrade, tills Reece inte visste hur mycket tid som hade passerat. Himlen blev mörkare, och Reece droppade av svett trots kylan, och det kändes som om varje stund kunde vara hans sista. Hans händer och fötter skakade våldsamt, och ljudet av hans egna andetag fyllde hans öron. Han undrade hur mycket mer han skulle klara av. Han visste att om de inte kom till botten snart, så behövde de alla stanna och vila, speciellt eftersom att natten var på väg. Men problemet var att det fanns ingenstans att stanna och vila. Reece kunde inte hjälpa att undra, att om de blev för utmattade, att de bara började att falla, en i taget. Det kom ett högt ljud från stenar, och sedan en liten lavin, tonvis av stenar regnade ner, och landade på Reeces huvud, ansikte och ögon. Hans hjärta stannade när han hörde ett skrik, ett annorlunda denna gången, ett skrik mot döden.

I hörnet av hans öga såg han en kropp, flyga förbi honom, snabbare än vad han kunde inse. Reece sträckte ut sin hand för

att ta tag i honom, men allt hände så snabbt. Allt han kunde göra var att se Krog, flaxa i luften, fallandes bakåt, rakt ner i inget.

KAPITEL TRE

Kendrick satt på sin häst, bredvid Erec, Bronson och Srog, framför tusentals av män när han stod mot Tirus och riket. De hade gått rakt in i en fälla. De hade sålts av Tirus, och Kendrick insåg nu, alldeles för sent, att det hade varit ett stort misstag att lita på honom. Kendrick kollade upp mot hans högra sida, och såg tiotusentals soldater högt uppe på kullen, med sina pilar redo; på hans vänstra sida såg han lika många. Framför dem stod ännu fler. Kendricks få tusen men kunde verkligen inte strida mot detta antal soldater. De skulle bli slaktade bara genom att försöka. Och med alla dessa pilbågar dragna, så skulle minsta lilla rörelse resultera i en massaker bland hans män. Det hjälpte inte geografiskt, att vara längst ner i dalen heller.

Tirus hade valt stället för bakslaget väldigt väl. När Kendrick satt där, hjälplös, med sitt ansikte brinnande av ilska och förtrytelse, så stirrade han tillbaka på Tirus, som satt högt uppe på sin häst med ett själv-tillfredsställt leende. Bredvid honom satt hans fyra söner, och bredvid dem, en befälhavare för riket. "Är pengar så viktigt för dig?" frågade Kendrick Tirus, som knappast stod tre meter bort, med sin röst kall som stål. "Skulle du sälja ditt eget folk, ditt eget blod?" Tirus visade ingen ånger; han log ännu bredare. "Ditt folk är inte mitt blod, kommer du ihåg?" sa han. "Det är därför jag inte, enligt dina lagar, tog min brors tron." Erec harklade av ilska. "MacGils lagar skickar vidare tronen till

sonen, inte till sin bror.” Tirus skakade sitt huvud.

”Det är obetydligt nu. Dina lagar spelar längre ingen roll. Makt vinner alltid över lag. Det är de som dikterar lagen. Och nu som du ser, är jag starkare. Vilket betyder, från och med nu, att jag skriver lagarna. Framtida generationer kommer inte att komma ihåg dina lagar. Allt de kommer komma ihåg är att jag, Tirus, var kung. Inte du och din syster.” ”Troner som tas på ett ogiltigt sätt varar aldrig,” kontrade Kendrick. ”Du kanske dödar oss; du kanske till och med övertalar Andronicus att ge dig tronen. Men både du och jag vet att du inte kommer att regera länge. Du kommer att bli sviken av samma svek du gav oss.” Tirus satt där, oförändrat. ”Då skall jag njuta av dessa få dagarna på min tron medan de varar, och jag kommer att applådera till de män som kan svika mig med lika mycket skicklighet som jag svek dig.”

”Nog med snack!” sa rikets befälhavare. ”Retirera nu eller så kommer dina män att dö!” Kendrick stirrade tillbaka, rasande, och visste att han behövde retirera, men han ville inte. ”Lägg ner era vapen,” sa Tirus lugn, med en försäkrande röst, ”och jag kommer att behandla er rättvist, som en krigare till en annan. Du kommer att vara min fånge i strid. Jag kanske inte delar tycke om dina lagar, men jag ärar krigskoden för en krigare. Jag lovar dig, du kommer inte att skadas under min tillsyn.” Kendrick kollade på Bronson, på Srog, och på Erec, som kollade tillbaka på honom. Alla satt där, stolta krigare allihop, med hästar som dansade under dem i tystnaden. ”Varför skulle vi lita på dig?” frågade Branson Tirus. ”Du har redan bevisat att dina ord inte

betyder någonting. Jag har lust av att dö här på slagfältet, bara för att svepa bort det belåtna leendet från ditt ansikte.” Tirus vände sig om och skrockade mot Bronson.

”Du pratar trots att du inte ens är en MacGil. Du är en McCloud. Du har ingen rätt att avbryta i MacGils affärer.” Kendrick försvarade sin vän: ”Bronson är precis lika mycket MacGil som alla oss. Han pratar med rösten från våra män.” Tirus gnisslade sina tänder, och var klart irriterad. ”Valet är ditt. Kolla runt och se alla tusentals bågskyttar som är redo. Du har blivit överlistad. Om du ens sträcker dig mot ditt svärd, så kommer dina män att dö på fläcken. Till och med du kan se det. Det finns tider att strida, och tider för att retirera. Om du vill skydda dina män, så gör du vad vilken befälhavare som helst skulle göra. Lägg ner dina vapen.” Kendrick spände käken flera gånger, och brann inombords. Så mycket som han hatade att erkänna det, så visste han att Tirus hade rätt. Han kollade runt och visste att om en liten stund skulle alla hans män vara döda om de försökte att slåss. Så mycket som han ville strida, så vore det ett själviskt val; och hur mycket han än hatade Tirus, så kände han att han sa sanningen, och att hans män inte skulle skadas. Så länge som de levde, så kunde de slåss en annan dag, på en annan plats, på ett annat stridsfält.

Kendrick kollade på Erec, en man han hade kämpat sida vid sida med, oräkneliga gånger, mästaren av Silver, och han visste att han tänkte samma sak. Det var annorlunda att vara ledaren än att vara en krigare: en krigare kunde slåss med oansvarig

övergiveness, men en ledare behövde tänka på de andra först. ”Det finns en tid för vapen, och en tid för att återvända,” skrek Erec. ”Vi kommer att ta dig för dina ord som en krigare, att våra män inte ska skadas, och på det villkoret, kommer vi att lägga ner våra vapen. Men om du strider mot vårt ord, må Gud vila din själ, så kommer jag hämnas varenda en av mina män.”

Tirus nickade nöjt, och Erec sträckte sig fram och släppte sitt svärd och skidan ner mot marken. Det landade med ett kling. Kendrick gjorde likadant, även Bronson och Srog, och varenda en gjorde det motvilligt, trots att de visste att det var det enda smarta. Bakom dem kom höga kling från tusentals vapen, alla föll genom luften och landade på vintermarken, alla Silvers, MacGils och Silesianer som återvänder. Tirus log brett. ”Hoppa nu av hästarna,” befälde han. En i taget hoppade de ner och ställde sig bredvid sina hästar. Tirus hånlog och njöt av sin seger. ”Under alla år var jag flykting till de Övre öarna, jag avundade Kungens hall, min äldre bror, all hans makt. Men vilken MacGil har makten nu?” Makten av svek är ingen makt alls,” sa Bronson tillbaka.

Tirus skrockade och nickade mot sina män. De rusade fram och band alla deras vrister med rep. De började att bli dragna framåt, de tusentals som nu var fångar. När Kendrick drogs, började han plötsligt att tänka på sin bror, Godfrey. De hade alla stuckit iväg tillsammans, ändå hade han inte sett honom eller hans män någonstans sedan dess. Han undrade om de på något sätt klarat av att rymma? Han bad om att de skulle möta ett bättre

öde än vad de gjorde. På något sätt var han optimistisk. Med Godfrey, visste ingen.

KAPITEL FYRA

Godfrey red fram framför sina män, med Akorth, Fulton och hans Silesianska general bredvid sig, och kungarikets befälhavare som han hade betalat liberalt. Godfrey red med ett brett leende, mer nöjd när han kollade ut och såg mängden av kungarikets män, flera tusen män starka, som red bredvid dem och gick med honom. Han tänkte med tillfredsställelse på lönen han hade gett dem, de oändliga säckarna med guld, och han tänkte på deras miner, och var lättad över att deras plan hade fungerat. Han hade inte varit säker förrän den sista stunden, och för första gången så andades han lätt. Det fanns många sätt att vinna en strid, och han hade trots allt segrat utan att spilla en enda droppe blod. Kanske hade det inte gjort honom lika ridderlig eller modig som de andra krigarna. Men det gjorde honom fortfarande lyckad.

Och vid slutet var det väl ändå det som var målet? Han skulle hellre behålla alla sina män med en liten bit muta, än att se hälften mördas i någon oansvarsfull akt av ridderlighet. Det var kanske bara han. Godfrey hade arbetat hårt för att lyckas med det han hade. Han använde alla sina svarta marknaden-kontakter genom bordellerna, gränderna och barerna, för att ta reda på vem som hade sovit med vem, vilka bordeller som rikets befälhavare frekvent använde i Ringen, och vilka av rikets befälhavare som var öppna mot mutor. Godfrey hade djupare smyg-kontakter än de flesta, och han hade spenderat nästan hela sitt liv för att skaffa

dem, och nu hade de kommit till nytta. Det hade inte heller skadat att han hade betalat dessa kontakter vän. Tillslut hade hans fars guld kommit till användning. Fortfarande var Godfrey inte säker på om de var pålitliga, inte förrän denna stund. Det fanns ingen som kunde sälja en som en tjuv kunde, och han hade tagit chansen som funnits. Han visste att det var ett litet mynt-kast, att dessa människor endast var lika pålitliga som det guld det fick betalt. Men han betalade dem med väldigt fint guld, och de hade visat sig att vara mer pålitliga än vad han hade trott.

Självklart hade han ingen aning hur länge Rikets trupper skulle vara lojala. Men de hade i alla fall tagit sig ur en strid, och just nu, var de på hans sida. "Jag hade fel om dig," sa en röst. Godfrey vände sig om för att se en Silesiansk general komma upp bredvid honom med en blick av beundran. "Jag tvekade på dig, det måste jag erkänna. Det var genialt. Jag kommer inte att tveka över dig igen." Godfrey log tillbaka, och kände sig rättfärdigad. Alla generalerna, alla de militära typerna, hade tvekat på honom under hela hans liv. I hans fars hallar, en hall för krigare, hade han alltid sett ner på med förakt. Nu, tillslut, såg de att han, på sitt eget sätt, var lika bra som de var.

"Oroa dig inte," sa Godfrey. "Jag ifrågasätter mig själv. Jag lär mig medan jag går. Jag är inte en befälhavare, och jag har inte min mästarplan annat än att överleva på det sätt jag kan." "Och vart ska vi nu?" frågade generalen. "Vi ska gå med Kendrick, Erec och de andra, och göra vad vi kan för att hjälpa dem." De red, tusentals av dem, och en obekvämlig allians bredvid rikets män,

och Godfrey rusade upp och ner för kullarna, genom långa, torra slätter, rakt mot byn där Kendrick hade sagt att de skulle mötas. När de red rusade miljontals tankar genom Godfreys huvud. Han undrade hur det hade gått för Kendrick och Erec; hur många färre de skulle vara; och han undrade hur det skulle vara i nästa strid, en *riktig* strid. Det kunde längre inte undvikas. Han hade inga fler trick i sin ärm, och inget mer guld.

Han svalde nervöst. Han kände att han inte hade samma nivå av mod som alla de andra verkade ha, alla verkade vara föda med det. Alla andra verkade vara orädda i strid, och till och med i livet. Men Godfrey erkände att han var rädd. När det väl gällde, mitt i striden, så visste han att han inte skulle smita. Men han var klumpig och pinsam; han hade inte de skickligheter som de andra hade, och han visste inte hur många gånger han skulle räddas på grund av att han hade tur. De andra verkade inte bry sig om de dog, alla verkade vara villiga att ge deras liv för ära. Godfrey uppskattade ära. Men han älskade livet ännu mer. Han älskade sin öl, sin mat och även nu, kände han hur magen kurrade, en vilja att dra sig tillbaka till baren någonstans. Ett liv i strid var inget för honom.

Men Godfrey tänkte på Thor, som var där ute någonstans, fångad; han tänkte på alla hans släktingar som kämpade för deras sak, och han visste att det var hans ära, hur han än ville göra. De red, och red, och red, och tillslut red de upp för en kulle, och hade en svepande utsikt över dalen som spred ut sig framför dem. De stannade, och Godfrey kisade in mot den bländande solen, och

försökte att urskilja allt han såg framför honom. Han höjde sin hand för att skydda sina ögon, och kollade förvirrat ut. Sedan, till hans fruktan, blev allt klart. Godfreys hjärta stannade: nedanför, drogs tusentals av Kendricks, Erecs och Srogs män bort, bundna som fångar. Detta var den kraft som han skulle mötas med. De var helt omringade, av tio gånger fler soldater. De gick till fots, med sina vrister bundna, alla fångar, alla blev ledda därifrån. Godfrey visste att Kendrick och Erec aldrig skulle retirera om de inte hade en god anledning.

Det såg ut som om de hade blivit lurade. Godfrey frös, och fick en plötslig panik. Han undrade hur detta hade skett. Han hade förväntat sig att se alla mitt i en jämn strid, han hade förväntat sig att rusa in och gå med deras kraft. Men nu, försvann de istället in i horisonten, redan en halvdags ritt därifrån. Rikets general red upp bredvid Godfrey och skrockade. "Det ser ut som om dina män hr förlorad," sa rikets general. "Det var inte en del av vår deal." Godfrey vände sig till honom, och såg hur nervös generalen verkade vara. "Jag betalade dig väl," sa Godfrey, som var nervös, men tvingade sig själv att ha en självsäker röst, eftersom han kände att hans deal föll i bitar. "Och du lovade att gå med mig för min sak." Men rikets general skakade på huvudet. "Jag lovade att gå med i strid, inte ett självmordsförsök. Mina få tusen män kommer inte att gå upp mot en hel bataljon från Andronicus." Vår deal har förändrats. Du kan bekämpa dem själv, och jag behåller ditt guld."

Rikets general vände om och skrek när han kickade sin häst

och red bort i den andra riktningen, och hans män följde efter. De försvann snart ner på andra sidan dalen. "Han har vårt guld!" sa Akorth. "Ska vi genskjuta honom?" Godfrey skakade på huvudet och kollade när de red iväg. "Och vad för bra saker skulle det leda till?" Guld är guld. Jag tänker inte riskera våra liv för det. Låt honom gå. Det finns alltid mer. Godfrey vände sig om och kollade mot horisonten, den försvinnande gruppen av Kendrick och Erecs män, som han brydde sig mer om. Nu utan sin backup, var han mer isolerad än innan. Han kände att hans plan föll i bitar runt om honom.

Nu då?" frågade Fulton. Godfrey skakade på axlarna. "Jag har ingen aning," sa han. "Det är inte meningen att du ska säga så," sa Fulton. "Du är en befälhavare nu." Men Godfrey skakade på axlarna igen. "Jag talar sanning." "Dessa krigarsaker är svåra," sa Akorth, och kliade sig på magen medan han tog av sin hjälp. "Det verkar inte funka som du har förväntat dig, eller hur?" Godfrey satt där på sin häst, skakade på sitt huvud, och undrade över vad han skulle göra. Han hade blivit given en hand som han inte hade förväntat sig, och han hade ingen plan. "Ska vi vända?" frågade Fulton. "Nej," hörde Godfrey sig själv säga, och överraskade sig själv. De andra vände sig om och kollade på honom chockat. Andra gick närmare för att höra hans order. "Jag kanske inte är en stor krigare," sa Godfrey. "Men det är mina bröder där ute. De är fångatagna. Vi kan inte vända. Även om det betyder döden. "Är du galen?" sa den Silesianska generalen. "Alla Silvers krigare, MacGils, Silesianerna, *alla de*, kunde inte kämpa mot

rikets män. Hur tror du att ett få tusen av våra män, under *ditt* befäl, kommer att göra det?

Godfrey vände sig mot honom irriterat, han var trött på att folk tvekade på honom. ”Jag sa aldrig att vi skulle vinna,” kontrade han. ”Jag sa att det är den enda rätta saken att göra. Jag tänker inte överge dem. Om du vill vända om och gå hem, gör då det. Jag kommer att attackera dem själv.” ”Du är en oerfaren befälhavare,” sa han skrockande. ”Du vet inte vad du talar om, du kommer att leda dessa män in i en säker död.” ”Det gör jag,” sa Godfrey. ”Det är sant. Men du lovad att aldrig tveka på mig igen. Och jag vänder inte om.” Godfrey red flera meter framåt och upp för en backe, så att han kunde synas av alla sina män.

”MÄN!” skrek han med en brummande röst. ”Jag vet att ni inte känner mig som en prövad och sann befälhavare, som ni känner Kendrick, eller Srog, eller Erec. Och de är sant, jag har inte de talangerna. Men jag har hjärta, i alla fall vid ett tillfälle. Och det har ni också. Vad jag vet så är det våra bröder där ute, tillfångatagna. Och jag själv skulle hellre inte leva än att se dem tas ifrån oss framför våra egna ögon, och sen gå hem om hundar till våra städer och vänta på att Riket kommer och dödar oss också. Va säkra på det: de kommer att döda oss någon dag. Vi kan alla gå ner dit nu, via fots, och strida, att jaga fienden som fria män, eller så kan vi gå hem med skam och oära. Valet är ditt. Rid med mig, och lev eller inte, men du kommer att rida in i ära!”

Det kom ett skrik från hans män, så entusiastiskt så att det förvånade Godfrey. Alla höjde sina svärd högt upp i luften, och

gav honom mod. Det fick också Godfrey att inse verkligheten i vad han nyss sa, och han var lite chockad av sina egna ord. Hans eget mod var skrämmande även för honom. När männen hoppade upp på sina hästar, förberedda sina vapen, och gjorde sig redo för den sista attacken, så kom Akorth och Fulton upp bredvid honom. "En drink?" frågade Akorth. Godfrey kollade ner och såg honom sträcka sig efter en säck med vin, och han tog den från Akorths hand; han kastade sitt huvud bak och drack och drack, tills han nästan drack allt där i, och han slutade knappt för att hinna andas. Tillslut torkade Godfrey sin mun med baksidan av sin hand och gav tillbaka den.

Vad har jag gjort? Undrade han. Han hade lagt sig, och de andra, in i en strid som han inte kunde vinna. Hade han tänkt klart? "Jag trodde inte att du hade det i dig," sa Akorth, och klappade honom hårt på ryggen när han böjde sig fram. "Vilket tal. Bättre än teater!" "Vi skulle ha sålt biljetter!" stämde Fulton in. "Jag antar att du inte har hälften fel," sa Akorth. "Bättre att dö på våra fötter än på våra ryggar." "På ryggarna är dock kanske inte helt fel, om det är på en bordell," la Fulton till. "Lyssna, Lyssna!" sa Fulton. "Eller att dö med en mugg öl i våra händer och våra huvuden lutade bakåt!" "Det hade inte varit helt fel," sa Akorth och drack. "Men efter en stund antar jag, skulle det bli tråkigt," sa Fulton. "Hur många muggar kan en man dricka, och hur många kvinnor kan en man sova med?" "Jadu, många, om du tänker på det," sa Akorth. "Trots det, så antar jag att det skulle vara roligare att dö på ett annorlunda sätt. Inte så tråkigt."

Akorth suckade. ”Om jag överlever detta, så ger det oss i alla fall en anledning att *verkligen* ta en drink. För en gång i våra liv, så har vi förtjänat det!”

Godfrey vände sig om, och försökte att stänga av Akorths och Fultons snack. Han behövde koncentrera sig. Tiden hade kommit för honom att bli en man, att lämna skämten och baren bakom sig; för att göra *riktiga* val, som påverkade *riktiga* män i den *riktiga* världen. Han kände en tyngt på honom; han kunde inte hjälpa att undra om detta var sin far han kände. På något konstigt sätt, hur mycket han än hatat mannen, så började han att sympatisera med sin far. Och kanske till och med, få hans ära, att bli som honom. Godfrey kände sig reda yr, med vinden i sitt hår, och vinet som var på väg till hans huvud, när han rusade mot en säker död, och han undrade vad i hela friden han hade gett sig in i.

KAPITEL FEM

Thor satt på sin häst, med sin far vid sin sida, McCloud på sin andra, och Rafi stod nära. Bakom dem satt tiotusentals soldater från Riket, huvud-divisionen av Andronicus armé, med bra disciplin och som tålmodigt väntade på Andronicus order. Alla stod på en kant, kollade upp mot höjderna, med deras toppar som var täckta av snö. Ovanpå bergen var McClouds stad, Höglandia, och Thor spände sig när han såg tusentals av trupper gå ut ur staden och rida mot dem, beredda för strid. ”Detta var inte MacGils män; de var soldater från Riket. De hade en rustning som Thor kände igen; när Thor tog ett stadigare grepp om sitt svärd, så var han inte säker på exakt vilka de var, eller varför de attackerade.” McClouds, mina tidigare män,” förklarade McCloud till Andronicus.” Alla är bra McCloud soldater. Alla än som jag tränat och kämpat med.” ”Men nu har de vänt sig mot dig,” observerade Andronicus. ”De attackerar, och möter dig i strid.” McCloud skrockade, han saknade ett öga, och halva hans ansikte var täckt med Rikets sigill, det såg groteskt ut.

”Jag är ledsen min lord,” sa han. ”Det är inte mitt fel. Det är min son, Bronson. Han har vänt mitt folk mot mig. Om det inte vore för honom, skulle de alla vara med mig just nu för en stor sak.” ”Det är inte på grund din pojke,” rättade Andronicus, med stål i sin röst, som vände sig mot honom. ”Det r för att du

är en svag befälhavare och en svag far. Misslyckandet i dig är misslyckandet i din son. Jag borde ha vetat att du inte klarar av att kontrollera dina egna män. Jag skulle ha dödat dig för länge sedan.” McCloud svalde nervöst. ”Min lord, du borde också tänka på att de inte bara slåss mot mig, utan dig också. De vill ta bort Ringen från Riket.” Andronicus skakade sitt huvud, och pillade på sitt halsband med krympta huvuden. ”Men du är på min sida nu,” sa han. ”Så att kämpa mot mig är att kämpa mot dig också.”

McCloud drog sitt värd, och pekade mot den mötande armén. ”Jag ska slåss mot, och döda varenda en av mina egna män,” konstaterade han. ”Jag vet att du kommer det,” sa Andronicus. ”Om du inte gör det, så gör jag det själv. Jag behöver inte din hjälp, mina män kommer att göra mer skada än du någonsin kan drömma om, speciellt när de leds av min egen son, Thornicus.” Thor satt på sin häst, och hörde svagt deras konversation, men samtidigt hörde han ändå ingenting. Han var i en dvala. Hans sinne svävade med gamla tankar som han inte kände igen, tankar som pulserade genom hans hjärta och fortsatte att påminna honom om den trohet som han var skyldig sin far, hans plikt att slåss för Riket, av hans öde som son av Andronicus.

Tankarna flög rundor åter och åter igen i hans hjärna, och hur mycket han än försökte, så kunde han inte rensa sina tankar, för att tänka sina egna tankar. Det var som om han hade tagits gisslan av sin egen kropp. När Andronicus pratade, så blev varje ord i Thors tanke ett förslag, sen en order. Sedan på något sätt, blev det

hans egna tankar. Thor kämpade, en liten del av honom försökte att bli av med dessa invaderande tankar, för att nå någon slags klarhet. Men desto mer han kämpade, desto svårare blev det.

När han satt där på sin häst, och såg den inkommande armén galoppa över slätterna, så kände han blodet i ådrorna flöda, och allt han kunde tänka på var sin lojalitet till sin far, hans behov av att krossa alla som stod i hans vars väg. På ödet att styra Riket. "Thornicus, hör du mig?" sa Andronicus. "Är du beredd att bevisa dig själv i strid för din far?" "Ja far," svarade Thor och stirrade rakt fram. "Jag strider mot den som strider mot dig." Andronicus log bredd. Han vände sig om mot sina män. "MÄN!" brummade han. "Tiden har kommit att stå mot fienden, att rensa Ringen på dess överlevande rebeller en gång för alla. Vi kommer att börja med dessa McCloud män som vågar trotsa oss. Thornicus, min son, kommer att leda oss in i striden. Ni kommer att följa honom som ni följer mig. Ni kommer att ge era liv för honom, som ni vore för mig. Sviker ni honom sviker ni mig!"

"THORNICUS!" skrek Andronicus. "THORNICUS!" kom ett eko från kören av tio tusentals av Rikets trupper bakom dem. Thor, som var stärkt, höjde sitt nya svärd högt, Rikets svärd, det som hans älskade far hade gett honom. Han kände en kraft välla genom det, kraften av hans blodlinje, av hans folk, och av allt han ville bli. Tillslut var han hemma, tillbaka med sin far, återigen. För sin far, så skulle Thor göra allt. Till och med kasta sig in i döden. Thor skrek ett högt krigsrop när han kickade hästen och rusade ner för kullen, den första i strid. Bakom honom kom

ett högt stridsrop när tiotusentals män följde efter, alla av dem beredda att följa Thornicus in i döden.

KAPITEL SEX

Mycoples satt böjd, intrasslad innanför Akrons nät, och kunde inte sträcka sig för att flaxa med sina vingar. Hon satt vid rodret på Rikets skepp, och kämpade, men hon kunde inte lyfta sin haka, röra sina armar, eller fälla ut sina klor. Hon hade aldrig känt sig sämre i hela sitt liv, aldrig haft en sådan saknad efter frihet, efter styrka. Hon var ihoprullad till en boll, blinkade långsamt förtvivlad, mer för Thor än för sig själv. Mycoples kunde känna Thors energi, även från det enorma avståndet, trots att skeppet seglade över havet, och de rullade upp och ner för de enorma vågorna, hennes kropp steg och föll när vågorna kraschade upp på däck. Mycoples kunde känna att Thor förändrades, han blev någon annan, en man hon inte kände.

Hennes hjärta krossades. Hon kunde inte hjälpa att det kändes som om hon hade svikit honom. Hon försökte att kämpa återigen, och ville verkligen ta sig till honom, för att rädda honom. Men hon kunde bara inte ta sig fri. En gigantisk våg kraschade upp på däck, och det skummande vattnet från Tartuvian, gled förbi nätet, och fick henne att glida iväg och slå i sitt huvud i skrovet. Hon kröp ihop och morrade, hon hade varken humöret eller styrkan som hon brukade ha. Hon var undergiven till sitt nya öde, och visste att hon skulle tas iväg och dödas, eller värre, att leva i fångenskap. Hon brydde sig inte vad det blev av henne. Hon ville bara att Thor skulle vara okej. Och hon ville ha en chans, en sista

chans, att hämnas på de som attackerade henne.

”Där är hon! Hon har glidit över halva däck!” sa en av Rikets soldater högt. Mycoples kände en plötsligt smärta på den känsliga fjällen i hennes ansikte, och så såg hon två av Rikets soldater, med spjut som var tio meter långa, och stå och peta på henne genom ett säkert avstånd genom nätet. Hon försökte att rusa mot dem, men nätet höll ner henne. Hon morrade när de petade på henne igen och igen, skrattande, och hade klart roligt. ”Hon är inte så läskig nu, eller hur?” frågade den ena den andra. De andra skrattade, och petade på henne med spjutet nära hennes öga. Mycoples flyttade sig vid sista sekunden för att undvika att bli blind. ”Hon är lika harmlös som en fluga,” sa en. ”Jag har hört att se ska visa upp henne i Rikets nya huvudstad.” ”Det är inte vad jag har hört,” sa en annan. ”Jag har hört att de ska dra av hennes vingar och tortera henne för all skada hon gjorde mot våra män.” ”Jag önskar att jag hade varit där och sett det.” ”Behöver vi verkligen leverera henne hel?” frågade en. ”Orders.” ”Men jag förstår inte varför vi inte kan lemlästa henne lite. Trots allt behöver hon väl inte båda ögonen?” De andra skrattade. ”Nu när du säger det på detta sätt så nej det antar jag inte,” svarade han. ”Kör hårt, ha kul.” En av männen kom närmare och höjde sitt spjut. ”Stå stilla nu lilla flicka,” sa soldaten.

Mycoples ryckte till, hon var hjälplös nu när soldaten förberedde sig för att spetsa hennes öga med det långa spjutet. Plötsligt kom ytterligare en våg över kanten; vattnet fällde soldaterna, och soldaten gled rakt mot hennes ansikte, med ögon

fulla av terror. I en gigantisk ansträngning, klarade Mycoples av att lyfta en klo högt nog för att tillåta att soldaten skulle glida förbi; och när han gjorde det, så drog hon ner honom i sin hals och åt honom.

Han skrek och blodet sprutade överallt, och blandades med vattnet när han dog under henne. Mycoples kände en svag känsla av tillfredsställelse. De återstående soldaterna från Riket vände sig om och sprang, skrikandes efter hjälp. Inom en liten stund, kom ett dussin soldater från Riket, och alla hade långa spjut. ”Döda besten!” skrek en av dem. Alla gick fram för att döda henne, och Mycoples kände att de var säkra på att de skulle göra det. Mycoples kände en plötslig ilska brinna inom henne, olikt något hon aldrig känt. Hon stängde sina ögon och bad till gud att hon skulle få en sista uns med styrka. Långsamt kände hon en stor värme i hennes mage som reste upp i halsen. Hon lyfte sin mun och röt. Till hennes förvåning så välldes det ut eld.

Flammorna reste genom nätet, och trots att de inte förstörde Akron, så var det fortfarande en väg av eld som svärmade runt de dussin män som kom mot henne. Alla skrek när deras kroppar började att brinna; de flesta kollapsade på däck, och de som inte, hoppade direkt ner i havet. Mycoples log. Dussin fler soldater kom närmare, med svingade klubbor, och Mycoples försökte spruta eld igen. Men denna gången fungerade det inte. Gud hade svarat hennes bön, och han hade gett henne en en-gångs välsignelse. Men nu, var det inget mer hon kunde göra. Hon var tacksam, för vad hon hade. Dussin av soldater klev upp på henne

och slog henne med klubbor, och långsamt kände Mycoples att hon började sjunka, lägre och lägre, och hennes ögon stängdes. Hon rullade ihop sig själv, och undrade om hennes liv på jorden hade kommit till ett slut. Snart, var hennes värld ett svart hål.

KAPITEL SJU

Romulus stod på kanten av ett massivt skepp, skrovet var målet i svart och guld och flaggorna viftade på Rikets flagga, ett lejon med en örn i sin mun, som flaxade modigt i vinden. Han stod där med händerna på sina höfter, med sin breda muskulära kropp, som nästan såg rotad ut vid däck, och stirrade ut på det böljande vattnet i Ambrek. På håll, som precis gick att se, var stranden i Ringen. Äntligen. Romulus hjärta jublade av förväntan när han la sina ögon på Ringen för första gången.

På hans skepp seglade hans bästa, handplockade män, flera dussin av dem, och bakom dem seglade tusentals av de finaste skeppen från Riket som fanns. En stor armada fyllde havet, alla seglade med banderollen från Riket. De hade seglat en lång väg, cirkulerat runt Ringen, beslutsamma över att landa på McClouds sida. Romulus planerade att gå in i Ringen själv, smyga upp mot sin gamla boss, Andronicus, och avrätta honom när han minst förväntade sig det. Han log vid tanken. Andronicus hade ingen idé om makten eller kunnandet av hans andra befäl, och han skulle lära sig det hårda sättet. Han skulle aldrig ha underskattat honom. Gigantiska vågor rullade förbi, och Romulus fryste i av den kalla sprayen som kom i hans ansikte.

I hans armar höll han i den magiska manteln som han hade fått tag på i skogen, och han kände att den skulle fungera, den skulle ta honom genom kanjonen. Han visste att, när han tog på den,

skulle han bli osynlig, och kunna gå genom Skölden för att korsa Ringen ensam. Hans uppdrag skulle kräva uthållighet, vetande och överraskning. Hans män kunde såklart inte följa med, men han behövde ingen av dem: när han väl var inne, så skulle han hitta Andronicus män, Rikets män, och övertala dem till hans sak. Han skulle dela på dem och skapa sin egen armé, sitt eget civila krig. Torts allt älskade Rikets soldater Romulus så mycket som de älskade Andronicus. Han skulle använda Andronicus män mot honom.

Romulus skulle sen hitta en MacGil, ta honom över kanjonen, som manteln klarade av, och om legenden var sann, så skulle Skölden gå sönder. Med skölden nere, så skulle han samla alla sina män, och hela flottan skulle välla in, och de skulle krossa Ringen för gott. Och då skulle Romulus tillslut vara en den ensamma härskaren i universum. Han andades djupt. Han kunde nästan känna det nu. Han hade slåtts hela sitt liv för denna stund. Romulus kollade upp mot den blodröda himlen, den andra solnedgången, en gigantisk boll i horisonten, som glödde ljusblått denna tiden på dagen. Det var den tiden på dagen som Romulus bad till sina gudar, Guden av Landet, Guden av Havet, Guden av Himlen, Guden av Vinden, och mest av allt Guden av Krig. Han visste att han behövde prisa honom mest.

Han var förberedd: han hade offrat många slavar, och veta att deras spillda blod skulle ge honom krafter. Vågorna kraschade runt honom när de närmade sig stranden. Romulus väntade inte på de andra att sänka sina rep, utan hoppade från skrovet så fort

båten rörde sand, och han föll nästan 5 meter och landade på sina fötter, med vatten upp till midjan. Han ryckte inte ens till. Romulus spatserade på stranden som om han ägde den, med sina fotspår tunga i sanden. Bakom honom sänkte hans män repen och alla började att ta sig ner för båtarna, när en båt efter en annan kom fram. Romulus övervakade sitt verk och han log. Himlen började att mörkna, och han hade kommit fram till stranden vid den perfekta tidpunkten för att offra. Han visste att han hade gudarna att tacka för detta. Han vände sig om och ställde sig mot sina män.

”ELD!” skrek Romulus. Hans män skyndade sig för att bygga en stor brasa, 5 meter hög, en massiv hög av trä låg redo, som ville tändas, och sprida formen av en stjärna med tre spetsar. Romulus nickade, och hans män drog fram ett dussin slavar som var bundna vid varandra. De bands fast runt om brasan med rep som säkrade det. De stirrade tillbaka med blickar fylld av panik. De skrek och vred sig, skrämde, och såg att facklorna var redo och insåg att de skulle brännas levande. ”NEJ!” skrek en av dem. ”Snälla! Jag ber dig! Inte detta. Vad som helst förutom detta!” Romulus ignorerade dem. Istället vände han sin rygg mot alla, tog flera steg framåt, öppnade sina breda armar och böjde sin nacke upp mot himlen. ”OMARUS!” skrek han. ”Ge oss ljus för att se! Acceptera mitt offer ikväll. Va med mig på min resa in i Ringen. Ge mig ett tecken. Låt mig veta om jag kommer att lyckas!”

Romulus sänkte sina händer, och när han gjorde det, rusade hans män framåt och kastade facklorna i träet. Hemska skrik

res, när alla slavarne brändes levande. Gnistor flög överallt, och Romulus stod där, med ansiktet upplyst av elden, och såg på spektaklet. Romulus nickade, och hans män släpade fram en gammal kvinna, utan ögon, och med rynkigt ansikte, hennes kropp var helt hopskrynkad. Flera män bar henne på en vagn, och hon lutade sig fram mot elden. Romulus väntade på henne med tålamod, väntade på hennes profetia. ”Du kommer att lyckas,” sa hon. ”Om du inte ser att solarna går ihop.” Romulus log brett, Att solarna går ihop? Det hade inte hänt på tusen år.

Han var lättad, en varm känsla flödade i hans bröst. Det var allt han behövde höra. Gudarna var med honom. Romulus tog tag i sin mantel, hoppade upp på sin häst och kickade den hårt, och började ensam att galoppera över sanden, mot vägen som ledde till den Östra korsningen, över kanjonen och snart, var han inne i självaste ringen.

KAPITEL ÅTTA

Selese gick genom det som återstod av stridsfältet, med Illepra vid sin sida, och de gick igenom kropp efter kropp, och letade efter livstecken. Det hade varit en lång, tuff resa från Silesien, när de två höll ihop, och följde armén som nu verkade vara skadad och död. De skilde sig från de andra helarna och hade blivit nära vänner, och de fick kontakt via motgångarna. De hade en naturlig gravitation mot varandra, båda var lika gamla, de liknade varandra, och det viktigaste, de var båda kära i en MacGil pojke. Selese älskade Reece, och Illepra, trots att hon inte ville erkänna det, var kär i Godfrey.

De hade gjort deras bästa för att hänga med självaste armén, som tog sig in och ut från fält och skogar och leriga vägar, och letade konstant efter skadade MacGils. Tyvärr var det inte svårt att hitta dem; de fyllde landsbygden i överflöd. I vissa fall kunde Selese hela dem; men i alldeles för många fall, var det bästa hon och Illepra kunde göra var att plåstra om deras sår och ge dem smärtstillande i form av elixir, och låta dem dö fridfullt. Det var hjärtskärande för Selese. Hon hade varit en helare i en liten stad hela hennes liv, hon hade aldrig behövt ta itu med något i denna mängd eller dödlighet. Hon brukade hantera små skrapsår, skärsår, och sår, och kanske en och annat bett från en Forsyth. Men hon var inte van vid allt blod, och all död, Det gjorde henne verkligen sorgsen.

I hennes yrke, så längtade Selese efter att hela folk, och se dem må bra; men ända sedan hon lämnat Silesia, så hade hon inte sett något annat än oändliga spår av blod. Hur kunde män göra så här mot varandra? Dessa skadade var alla söner för någon: pappor och makar. Hur kunde människan vara så grym? Selese blev ännu mer hjärtekrossad när hon inte kunde hjälpa varje person hon stötte på. Hennes saker var begränsade till vad hon kunde bra, och med tanke på deras långa vandring, så var det inte mycket. De andra helarna från kungariket var utspridda, alla runt om i Ringen; de var armé för sig själva, men de kunde inte sträcka sig långt, och de hade inte mycket saker. Utan funktionsdugliga vagnar, hästar, och ett team som hjälpte till, så var det inte mycket de kunde transportera. Selese stängde sina ögon och andades djupt medan hon gick, hon såg ansiktena av de skadade blixtra framför henne. Alldeles för många gånger hade hon sett dödligt skadade soldater skrika i smärta, hon hade sett deras ögon dimma igen, och hon gav dem Blatox.

Det var en effektiv smärtstillare och ett effektivt lugnande. Men det kunde inte läka ett varigt sår, eller stoppa en infektion. Utan alla hennes saker, var dock det, det bästa hon kunde göra: Det fick henne att vilja gråta och skrika samtidigt. Selese och Illepra satte sig på knä framför en skadad soldat, ett par meter från varandra, och båda sydde ihop ett sår med nål och tråd. Selese hade blivit tvingad att använda denna nål alldeles för många gånger, och hon önskade att hon hade en ren. Men hon hade inget val. Soldaten skrek i smärta när hon sydde långa

vertikala stygn i ett sår på hans biceps som inte verkade vilja stängas, och fortsatte att blöda.

Selese pressa med sin handflata, och försökte att minska blodflödet. Men det var en förlorande strid. Om hon hade nått fram till denna soldat endast en dag tidigare, så hade såret kunnat läka. Men nu var hans arm grön. Hon började att avvärja det oundvikliga. "Du kommer att klara dig bra," sa Selese till honom. "Nej det kommer jag inte," sa han och stirrade på henne med en blick full av död. Selese hade sett den blicken alldeles för många gånger redan. "Berätta, kommer jag att dö?" Selese tog ett djupt andetag och höll kvar det. Hon visste inte hur hon skulle svara. Hon hatade att vara oärliga. Men hon kunde bara inte säga det till honom. "Vårt öde är i våra skapares händer," sa hon. "Det är aldrig för sent för någon av oss. Drick." sa hon och tog en liten kork av Blatox från portionsflaskorna i midjan, och satte hans läppar mot den och strök han i pannan.

Hans ögon rullade bakåt, och suckade fridfullt för första gången. "Det känns bra," sa han. En kort stund senare, stängdes hans ögon. Selese kände en tår rinna ner för hennes kind, och torkade snabbt bort den. Illepra var klar med sin skadade, och de gick båda upp och fortsatte att gå längs den oändliga stigen tillsammans, och passerade lik efter lik. De gick österut, och följde armén. "Gör vi ens någonting här?" frågade Selese tillslut efter en lång tystnad. "Självklart," svarade Illepra. "Det verkar inte så," sa Selese. "Vi har räddat så få, och förlorat så många." "Och de få då?" kontrade Illepra. "Är inte de värda någonting?"

Selese tänkte. ”Självklart är det dem det,” sa hon. ”Men de andra?” Selese stängde sina ögon och försökte att föreställa sig dem; men det var bara suddiga ansikten nu. Illepra skakade sitt huvud. ”Du tänker på fel håll. Du är en drömmare. Alldeles för naiv. Du kan inte rädda alla. Vi startade inte detta krig. Vi plockar bara upp resterna efter det.”

De fortsatte att gå i tystnad, fortsatte att röra sig österut, förbi fält av kroppar. Selese var i alla fall glad över Illepras sällskap. De hade gett varandra sällskap och tröst, och hade delat deras expertis och botemedel längs vägen. Selese var förbluffad över Illepras breda sortiment av örter, vissa hade hon aldrig stött på; Illepra blev sedan överraskad med de unika salvorna som Selese hade hittat i en liten by. De kompletterade varandra bra. När de marscherade, och letade efter döda kroppar igen, så landade Seleses tankar på Reece. Trots allting runt om henne, så kunde hon inte få ur honom ur sina tankar. Hon hade rest hela vägen från Silesia för att hitta honom, för att vara med honom.

Men deras öden hade delat på dem för tidigt, detta dumma drog dem åt två olika håll. Hon undrade varje stund om Reece var säker. Hon undrade exakt var i stridsfältet han var. Och med varje lik hon passerade, så kollade hon snabbt på ansiktet med en känsla av rädsla, hoppades och bad att det inte var Reece. Hennes mage knöt sig vid varje kropp som hon passerade, tills hon såg på ansiktet att det inte var han. Vid varje kropp, så suckade hon av lättnad. Vid varje steg hon tog, så var hon beredd, hon var alltid rädd över att hon skulle hitta bland de skadade, eller de döda.

Hon visste inte om hon skulle kunna gå vidare om hon gjorde det. Hon var beslutsam över att hitta honom, död eller levande. Hon hade rest så långt, och hon skulle inte vända om förrän hon visste sitt öde.

”Jag har inte sett ett enda tecken på Godfrey,” sa Illepra medan hon sparkade på stenar som de gick förbi. Illepra hade pratat om Godfrey oavbrutet sedan de lämnade, och det var självklart att hon var kär i honom. ”Inte jag heller,” sa Selese. Det var en konstant dialog mellan de två, om de båda två bröderna, Reece och Godfrey, två bröder som inte kunde vara mer annorlunda. Selese kunde inte förstå vad Illepra såg i Godfrey, personligen. Han verkade bara vara en fyllbult enligt henne, en löjlig man som man inte tog på allvar. Han var rolig, och verkligen vitsig. Man han var inte en sådan som Selese ville ha. Selese ville ha en man som var uppriktig, allvarlig och intensiv.. Hon längtade efter en man som uppvisade ridderlighet och ära. Reece var för henne. ”Jag förstår bara inte hur de har kunnat överleva allt detta,” sa Illepra sorgset. ”Du älskar honom, eller hur?” frågade Selese. Illepra bred röd i ansiktet och vände sig om. ”Jag har aldrig sagt något om kärlek,” sa hon försvarande. ”Jag är bara orolig för honom. Han är bara en vän.”

Selese log. ”Är han? Varför slutar du då aldrig att prata om honom?” ”Gör jag inte?” frågade Illepra överraskat. ”Det hade jag inte insett.” ”Ja det gör du, konstant.” Illepra skakade på axlarna och blev tyst. ”Jag antar att han är under min hud på något sätt. Han gör mig så arg ibland. Jag drar honom konstant från

barerna. Han lovar mig varje gång att han aldrig ska gå tillbaka. Men han gör alltid det. Det är irriterande, verkligen. Jag skulle ge han stryk om jag kunde.” ”Är det därför du verkligen vill hitta honom?” frågade Selese. ”För att ge honom stryk?” Nu var det Illepras tur att le. ”Kanske inte,” sa hon. ”kanske vill jag ge honom en kram också.” De rundade en kulle och kom fram till en soldat, en Silesian. Han låg stönande under ett träd, med ett tydligt benbrott. Selese kunde se det härifrån med sitt proffsiga öga. Bredvid trädet var det två hästar bundna. De rusade fram till hans sida.

Medan Selese började att sköta om hans sår, ett djupt jack i låret, så kunde hon inte hjälpa att fråga honom vad hon hade frågat varje soldat hon mött: ”Har du sett någon från den kungliga familjen?” frågade hon. ”Har du sett Reece?” Alla soldaterna hade vänt sig om och skakat på sina huvudet och kollat bort, och Selese var så van vid besvikelse så att hon vid detta laget förväntade sig ett negativt svar. Men till hennes förvåning, så nickade soldaten bekräftande. ”Jag har inte ridit med honom, men jag har sett honom min lady,” Seleses ögon vidgades med upprymdhet och hopp. ”Lever han? Är han skadad? Vet du var han är?” frågade hon, med ett hjärta som slog snabbt, medan hon höll i mannens vrist. Han nickade. ”Jag vet, han är på ett speciellt uppdrag. För att hämta Svärdet.” ”Vilket svärd?” ”Ödets svärd såklart.” Hon stirrade på honom med vördnad. Ödets Svärd. Legendernas svärd. ”Vart?” frågade hon desperat. ”Var är han?” ”Han ska till den östra korsningen.” Den östra korsningen, tänkte

Selese. Det var långt, så himla långt. Det fanns inte en chans att de kunde ta sig dit till fots. Inte med denna takt. Och om Reece var där, så var han säkert i fara. Han behövde henne säkert.

När hon var klar med att ta hand om soldaten, så kollade hon och märkte de två hästarna som stod bundna vid trädet. Med tanke på soldatens brutna ben, fanns det ingen chans att han kunde rida dem. De två hästarna skulle vara lönlösa för honom. Och snart, så skulle de dö om ingen tog hand om dem. Soldaten såg att hon kollade på dem. "Ta dem, lady," erbjöd han. "Jag kommer inte att behöva dem." "Men de är dina," sa hon. "Jag kan inte rida dem. Inte så här. Du kommer att använda dem. Ta dem, och hitta Reece. Det är en lång resa härifrån och ni kommer inte att klara er till fots. Du har hjälpt mig. Jag kommer inte att dö här. Jag har mat och vatten för tre dagar. Män kommer att komma efter mig. Patruller går här hela tiden. Ta dem och gå."

Selese tog tag i hans vrist, och överflödades av tacksamhet. Hon vände sig mot Illepra beslutsamt. "Jag måste hitta Reece. Jag är ledsen. De är två hästar här. Du kan ta den andra vart du än ska. Jag ehöver korsa Ringen, för att ta mig till den Östra korsningen. Jag är ledsen. Men jag måste lämna dig." Selese hoppade upp på sin häst, och hon var överraskad över att Illepra rusade fram och hoppade på den andra bredvid henne. Illepra sträckte sig med sitt korta svärd och högg av repet som band hästarna till trädet. Hon vände sig om mot Selese och log. "Trodde du verkligen, efter allt vi har gott igenom, att jag skulle lämna dig ensam? Frågade hon. Selese log. "Jag antar inte," svarade hon. De två kickade sina

hästar och rusade iväg på vägen, ännu mer öst, och någonstans, bad Selese, mot Reece.

KAPITEL NIO

Gwendolyn hukade sig lågt, och sänkte sin haka mot vinden och snön när hon marscherade genom det oändliga fältet av vitt, med Alistair, Steffen och Aberthol bredvid henne, och Krohn vid hennes fötter. De fem hade marscherat i flera timmer, ända sedan de hade korsat kanjonen och gått in i Nethervärld, och Gwen var utmattad. Hennes muskler värkte och hennes mage gjorde ont, skarpa smärtor sköt genom henne då och då när babyn rörde på sig. Det var en vit värld, snön slutade inte falla, det piskade henne i ögonen, och horisonten gav inget uppskov. Det fanns inget som bröt det monotona i landskapet; Gwen kände sig som om hon gick in i änden av världen.

Det hade också blivit kallare, och trots hennes pälsar, så kände Gwendolyn att kylan sipprade in i hennes ben. Hennes händer var redan bedövade. Hon kollade och såg att de andra också skakade, och kämpade mot kylan, och hon började undra om hon hade gjort ett grovt misstag genom att ta sig hit. Ven om Argon var här, utan några markeringar i horisonten, hur skulle de då kunna hitta honom? Det fanns inga spår, ingen väg, och Gwen hade en sjunkande känsla av desperathet när hon inte hade någon idé om vart de var på väg. Allt hon visste var att de gick ifrån kanjonen, ännu längre norrut. Även om de hittade Argon, hur skulle de kunna frita honom? Gwen kände sig som om hon reste till ett ställe som inte var till för människor, ett övernaturligt ställe till

för trollkarlar, och mystiska krafter av magi som hon inte förstod. Det kändes som om hon inkräktade.

Gwen kände ytterligare en skarp smärta i sin mage, och hon kände babyn vände på sig igen och igen. Det var så intensivt att hon nästan tappade andan, och hon snubblade under en kort tid. Hon fick en försäkrande hand runt sin vrist som fick henne att bli stadig igen. ”Min lady, är du okej?” frågade Steffe snabbt som kom upp bredvid hennes sida. Gwen stängde sina ögon, tog ett djupt andetag, med sina ögon vattniga från smärtan, och nickade tillbaka. Hon stannade en stund och placerade en hand på magen och väntade. Hennes baby var klart inte glad över att vara här. Men det var inte hon heller. Gwen stod stilla en stund, andades tungt, tills smärtan äntligen passerade. Hon undrade igen om hon hade fel om att äventyra här; men hon tänkte på Thor, och hennes vilja att rädda honom segrade över allt annat. De började att gå igen, och när smärtan hade avtagit, så var Gwendolyn inte bara orolig för sin baby, utan även för de andra. I dessa förhållanden så visste hon inte hur länge de kunde klara sig; hon visste inte ens om de kunde vända om. De hade fastnat. Detta var oupptäckt territorium, utan karta och ingenting i sikt. Himlen var rosa, och alltid skimrade i rött och violett, vilket fick henne att bli mer desorienterad. Man visste inte om det var dag eller natt här. Bara en oändlig mars in i inget.

Aberthol hade haft rätt: detta var verkligen en annan värld, en avgrund av snö och tomhet, det mest öde ställe som hon någonsin hade sett. Gwendolyn tog en paus för att andas, och när hon

gjorde det, kände hon en varm försäkrande han på sin mage, och hon blev förvånad över värmen. Hon vände sig om och såg Alistair stå bredvid henne, med sin hand på hennes mage, och kollade på henne med oro. ”Du är med barn,” sa hon. Det var mer ett konstaterande än en fråga. Gwendolyn stirrade tillbaka på henne, chockad över att hon visste, speciellt eftersom att hennes mage fortfarande var platt. Hon hade inte längre styrkan kvar, för att hålla det hemligt, och hon nickade ja. Alistair nickade vetande tillbaka.

”Hur visste du?” frågade Gwen. Men Alistair stängde lugnt sina ögon, och fortsatte ha sin hand på Gwens mage. Gwen tyckte känsla var skön, och kände en värme sprida sig genom henne. ”Ett väldigt kraftfullt barn,” sa Alistair med sina ögon fortfarande slutna. ”Han är ärrad. Men inte sjuk. Han kommer att må bra. Jag tar bort hans rädslor nu.” Gwendolyn kände vågor av ljus och värme rusa genom henne. Snart kände hon sig helt återhämtad. Gwen var överväldigad av tacksamhet och kärlek till Alistair; hon kände sig oväntat nära till henne. ”Jag vet inte hur jag ska kunna tacka dig,” sa Gwendolyn medan hon reste sig upp, och kände sig nästan normal igen när Alistair tog bort sin hand.

Alistair sänkte ödmjukt sitt huvud. ”Det finns inget att tacka mig för,” svarade hon. ”Det är mitt jobb,” ”Du sa aldrig att du var gravid, min lady,” sa Aberthol strängt. ”Om jag hade vetat, hade jag aldrig gett mitt medgivande till denna resan.” ”Min lady, jag hade ingen aning,” sa Steffen. Gwendolyn skakade på axlarna skrockfullt, hon ville inte ha all denna uppmärksamheten

på barnet. ”Och vem är dess far?” frågade Aberthol. Gwen kände en djup känsla av ambivalens när hon sa ordet: ”Thorgrin.” Gwen kände sig sliten. Hon kände vågor av skuld känslor över vad hon hade gjort mot Thor, för hur de hade sagt adjö; hon hade också blandade känslor angående barnets härstamning. Hon föreställde sig Andronicus ansikte och ryste. Aberthol nickade. ”En mycket elegant härstamning,” sa han. ”Du bär på en stark krigare inom dig.”

”min lady, jag kommer att ge mitt liv för att skydda ditt bar,” sa Steffen. Krohn gick fram, och lutade sitt huvud mot hennes mage, och slickade på den flera gånger och gnydde. Gwen var överväldigad av deras vänlighet och kände sig stöttad. Plötsligt vände sig Krohn om och överraskade dem alla genom att morra skräckinjagande. Han tog flera steg framåt in i den bländande snön, med sitt hår rest i ragg. Han kisade ner i snön och ignorerade dem. Gwen och de andra kollade förvånat på varandra. Gwen kikade ner i snön men kunde inte se något. Hon hade aldrig hört Krohn morra på det sättet. ”Vad är det Krohn?” frågade hon nervöst. Krohn fortsatte att morra framåt, och Gwen, sänkte nervöst en hand mot sin kniv vid sin midja, medan de andra också la sina händer på sina vapen. De kollade och kollade. Tillslut, ut ur den bländande snön, kom ett dussin varelser. De var hemska, helt vita, med gigantiska gula ögon och fyra långa, gula huggtänder, som var större än vargar.

De var större än Krohn, och alla hade två huvuden med långa huggtänder, nästan 3 decimeter. Det kom ett lågt, konstant,

skräckinjagande ljud när de närmade sig i grupp och spred ut sig i en halvcirkel. "Lorkar," sa Aberthol med rädsla och gick bakåt. Gwendolyn hörde det särskiljande ljudet av metall när Steffen drog sitt svärd. Aberthol höll ut sin stav framför honom med båda händerna, medan Alistair bara stod där, och stirrade intensivt. Gwendolyn greppade sin kniv och höll i den hårt, och var beredd att lägga ner hela sitt liv för att försvara sin baby. Krohn slösade ingen tid: med ett morr rusade han framåt och initierade attacken. Han hoppade upp i luften och sjönk in sina huggtänder i halsen på en av lorkarna, och trots att den var större, så var Krohn bestämd och brottade ner den till marken i en morrande match. Ljuden var skräckinjagande när de rullade och rullade. Snart blev snön röd, och Gwen blev lättad över att se att det var lorkens blod. Krohn brottade segervisst ner den.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.